

Günlerin Köpüğü 1001

İsmail KARAKURT

24 Ocak 2013

Ah ki, nice zamandır **Twitter, Tumblr ve Facebook**'tayım ve bir "**Beğen**" için kırk takla atıyorum, kendimi paralıyorum cafcıflı bir dize, cafcıflı bir söz paylaşayım diye. Gerçi dostlar birkaç tıksız bırakmıyor ama neye yarar ki? Genellikle günü bunların avuntusuyla kapatıyorum.

Günler böyle böyle... Her Allah'ın günü böyle geçiyor. Belki sarmalına TV almamış ama Twitter ve Facebook kültürü fazlasıyla var. Bu bir yenilgi mi? Kim bilir? Yenilgi oluşunu daha önemli şeylere imza atmama mâni olması diye açıklayabilirim. Yenilgiler üzerine bir sanal zevk! Hepsini bu.

Osman Konuk'tu sanırım; "**nefsimizin soytarısı ve hizmetkârı olmaktan**" bahseden bir konuşmasında.

Bundan sana sığınırım Tanrım!

Kimi zaman "**Günaydın**"la başlayıp "**Herkese iyi geceler!**"le biten akşamı günler...

Twitter, Tumblr ve Facebook'ta paylaştıklarım da günlüğün bir parçası değil mi? Mesela şu dize ne vurucu:

"Sen hiç âşık oldun mu?" – *Fethi Gemuhluoğlu*

Geçen gün de:

"Allah'ım ne güzel arkadaşlarım varmış. Bunun için sana çok teşekkür ederim." demişim.

Aslında bir şiire başlangıç da olmuyor değil...

Turgut Uyar'dan iki dizeyle günün köpüğünü patlatmalıyım. İşte şairin dediği:

“bu şehri nasıl yapmışlar böyle üst üste ne gökyüzü koymuşlar, ne günaydın!”

24 Ocak 2013

Seni oraya koydum: “Aynı Uyku”nun kucacağına... Oku, geceler boyunca.

27 Ocak 2013

“burayı çok seviyorum.” dedim.

uzaklara baktıktan sonra, içine döner gibi;

“ama ben seni seviyorum.” dedi.

04 Mart 2011

Bir Şiir Kaç Kez Yazılır?

Şiirin yazılmış ilk hâline her müdahale o şiirin yeniden yazılması demektir. Çünkü ilk yazılış hâli bir daha tekrar edilemeyen bir hâldir. İkincisi başka bir eser, başka bir şiir hâlidir. Yazma işlevinin kazandırdığı özgürlük ilk yazılışla bitmiştir. Yazı ile yazgı gerçekleşmiştir artık.

23 Ocak 2011

“Yokluğunda var olan Varlıkta bilmez ademi.” Mahvî

Ya da:

“Her şair biraz İbrahim’idir kendisinin, birazdan fazla İsmail’i. Nasıl çağırırsanız çağırın beni, adımları kaç harfle yazarsanız yazın, yerim yurdum çoktandır belirsizliğinde belli...” Enis Batur

01 Eylül 2010

Şiirde yerini bulmayan sözcükler, ağaç kurtları gibidir. Gövdeyi ve sesi kemirir durur!

30 Temmuz 2010

Anladım, gökyüzündeki yırtık Kalbimdekiyle aynıymış!

27 Ocak 2013

Bay Günlük,

Necati Tosuner'i bilir misin? İşin doğrusu, bir alıntı yapayım istedim on-

dan senin için, işte o:

“Beni kurtaran hiçbir şey olmayacaktır. Biliyor ve korkuyorum. Yüreğim-de artık her şeylerden usanmış bir yorgun özlem ve düşlerimin kendini bilmezliğiyle, belki bir süre daha böyle gidecektir. Sonra? Düşünmek istemiyorum.” **Çıkmazda**’dan.

Salih Güzel @salihguzel bir tivitinde:

“Gökdelenler, güzelim sokak kavramını yerle bir eyledi. Yazık!”

İsmail Karakurt @mecazz :

Ah o güzellikler... Şimdi bizim çocukların, çocukluk diye bir şey varsa, onu hatırlayacakları bir sokak bile yok! @salihguzel

Aşk onları biliyor. Onlara aynı yerden bakıyor.

Onlar bilmiyorlar ki aşk nedir? Onlar için aşkı **Marguerite Duras** açıklasın: “Onunla buluşmayı değil, yalnız kalmayı istiyor şimdi. Onu düşünmek, onu bilmek, onu sevmek için...”

Muhabbetle.

30 Ocak 2013

Bay günlük,

Bugün Cüneyt İssı Hocayla Facebook’ta paylaştığımız yorum/görüşmeyi ekleyeceğim buraya.

Cüneyt İssı: Cahit Sıtkı, Ziya Osman’ın “mahcup” ve “sıkılğan” mizacı ile şiirlerinin ‘forme’ bakımından noksan/fakir oluşu arasında bir ilgi kuruyor. Enteresan... Örneğin güneş gözlüğü ile dolaşmaktan sıkılmam, saçlarımı uzatamamam, top sakal bırakamamam, kulağıma küpe takamamam ya da ne bileyim, sıradışı işler ya da uygulamalardan kaçınmam... umut yok mu? Şaka bir yana, Tarancı’ya katılıyorum.

“Cömert bir ‘fond’ zenginliği ve buna mukabil ‘forme’ hususunda noksanlık. Ziya’cığım, şiirde olsun, bu mahcubiyetten, sıkılğanlıktan kurtulmalısın.” (Ziya’ya Mektuplar, 15. mektup, Cenevre: 26.9.1940)

İsmail Karakurt: Şiirin biçimiyle şairin mizaç özellikleri arasındaki ilişki mi bu? Yanlış mı anladım hocam?

Cüneyt İssı: Ben şöyle anladım: Şair mizacen “utangaç”, “göze görün-

mekten mahcup olur” biri ise, form konusunda muhafazakar (bu, Ziya Osman Saba örneğinde, bence, bilinçli bir muhafazakârlık olmanın ötesinde, sırf “tecrübe edilmiş olan’ın güvenli bölgesinde kalmayı tercih etmek demektir) davranmaktadır. Daha açık söylemek gerekirse, yeni olan’ı tecrübe hususunda Saba’nın mizacı “çekingen”dir.

Evet Hocam, Tarancı, şairin mizacı ile şiirinin biçimi arasında ilişki olduğunu söylemek istiyor gibi.

İsmail Karakurt: Sen bu mizaçla yeni şeyler söyleyemezsin gibi bir şey bu!

Cüneyt İssı: Tabii Tarancı, dostu Ziya Osman’a “Ne ürkek adamsın sen!” demeye dili varmadığı için “şiirde olsun bu mahcubiyetten, sıkılganlıktan kurtulmalısın” demekle yetiniyor.

İsmail Karakurt: Anladım hocam ...

Cüneyt İssı: Fond, yani ‘içerik’ konusunda dostunu takdir ediyor. Fakat biçim’ini bulamamış fond’un da etkili bir şekilde ‘fark edilemeyeceği’ düşüncesine sahip. Buna göre, Tarancı, o güzelim fond’u biçimdeki tutukluğu itibarıyla hatta ‘ziyan ettiğini’ ima ediyor, gibi ...

Ben böyle anlıyorum, Hocam. Tabii, yanlış anlamış da olabilirim.

İsmail Karakurt: Saf şiirin, sembolizmin bir sonucu mu hocam bu kanaat? Sadece heceye mi bağlı kalmasını istiyor içeriğin yeniliğiyle acep bir de?

Cüneyt İssı: Tarancı, ikide bir, saf şiir anlayışına atıflar yaparak, “Şiir dil ve kelime işidir. Duygular, fikirler filan sonra gelir.” diyor. Bu anlamda, ‘saf şiire yakın’ olduğunu söyleyebiliriz. Ziya Osman Saba’yı eleştirirken onun hece’ye, özellikle de 7+7 kalıbına bağlı kalma çabasını eleştiriyor. Çünkü, Tarancı her anlam’ın müştakı olduğu bir biçimi beklediğini, şiire özlediği biçimi vermek gerektiğini; ona zorla biçim dayatılmamasını söylüyor.

Bir mektubundan aldım yukarıdaki cümleleri. Ziya’ya söylüyor.

Ha bak, Tarancı’nın şu cümlelerini okuyunca mesele daha bir açıklığa kavuşmuş olabilir: “Şimdi sana bir itirafta da bulunabilirim: Form meselesine bu kadar takılıp kalmam, onun hakiki mahiyetini araştırma yolunda bu kadar çalışmam fizik çirkinliğimin mahsulüdür. İnsan, mahrum olduğu şeyin kıymetini ve manasını daha iyi anlayabiliyor. Formsuz da güzellik olmayacağı, olamayacağı bedihidir.” (Burhaniye: 15.3.1942)

İsmail Karakurt: Vay! Hakikaten öyle. Yeniden okumam lazım şu mektupları Hocam...

Cüneyt İssı: Buradan da, Tarancı açısından, şöyle bir anlam çıkarabiliriz:

Biçim, bir bakıma defoyu kapatmak, göstermemek; kısacası “modern” bir tav-
rın uzantısı olarak Tarancı için “elzem”.

İsmail Karakurt: Evet evet, mümkündür hocam!

Cüneyt İssi: “Ete kemiğe büründüm / Yunus diye göründüm.” Belki, bu
dizelerde de biçim’i hissetmek gerek. Kim bilir?

İsmail Karakurt: O zaman, “her şey biçimiyle var” a mı ulaşıyoruz ister
kabullenelim isterse etmeyelim...

Cüneyt İssi: Biçim, var oluş’un en önemli kanıtı... Aynı zamanda biçim,
varoluş’un öz’üyle ilgili işaretleriyle de önemli gibi.

İsmail Karakurt: Kabuksuz öz, özsüz kabuk olmaz gibi mi?

Cüneyt İssi: Evet, tam da öyle... Ve biz insanlar, ne yazık ki çoğunlukla
anlam’ı gözlerimiz’le arıyoruz.

İsmail Karakurt: Teşekkürler Cüneyt Hocam, çok faydalı oldu bu yaz-
dıklarınız...

09 Eylül 2009 Çarşamba

Ramazan nasıl geçiriyor?

“Ramazan oldu budur vehm-i Fuzûlinin kim

Nice gün içmeye mey zühd ile nâ-geh tuta hû”

“Nerede o eski ramazanlar” ya da “Ramazan güzeldir” demeyeceğim...
Ama yine de tuzlu suyun tatlı suya koyduğu mesafede ruhun ve bedeninin fark-
lılığı gezdiği enfes bir ‘göge bakma durağı’dır. Benim için Ramazan havası ge-
celeri esti. Bol bol göge baktım. Biraz bireysel ama olsun. İlk gecesinde şu
ana kadar geceleri hiç uyumadım. Hâliyle gündüzleri biraz mahmur, uyuşuk,
dengesiz... Gündelik bir hayat. Heyecansız ve telaşsız... Ramazanın telaş
ve koşuşturmaları daha çok hanım ve çocuklardaydı. Bu yıl kitap, dergi oku-
maları; yazı çalışmaları ve şiir... Ramazan gecelerimin olmazsa olmazlarıydı.
Hayli bereketliydi kendi adıma... Bir de Facebook ziyaretleri... Bu sanal
mekândaki şiir, çok farklı ezgi videoları ve resim(fotoğraf) paylaşımları hayli
eğlenceliydi...

Her yerde eski Ramazan akşamlarının vazgeçilmez adresi Direklerarası
ya da şimdilerin Feshane’si yok ya, benim için direklerarası çalışma odamdı...

11 Nisan 2012 Çarşamba

Kemal Sayar’ı üç şeyle tanıdım: İkinci Yazıları, Stephan Micus’un Ocean’ı
ve Çubuk’ta çıkardıkları *Albatros* dergisiyle... Ankara’da sınıf arkadaşlarıyla

aynı evde kaldım öğrencilik yıllarımda. Biraz da bu vesile oldu Kemal Sayar'ı tanımamda. Devamında takip edebildiğim kadarıyla şiirlerini okumaya çalıştım. Kemal Sayar, insanı yüreğinden kavrayan şiirler yazdı, bunu bilirim. Naif ve içli şiirler... Yine biliriz ki o bir hekim, ama sadece mesleğiyle ve yazılarıyla değil, asıl şiirleriyle yaraları ve ruhları onarmaya çalışan bir hekim. Bu değerdedir şiirleri. Bir mümin kalbin **İki Güneş Arasında, Ricat** ile söylediği **Hızır ve Roza**'sıdır şiirleri. Ne ararsan var denilebilecek nitelikte Doğu ve Batı şiiri sindirilmiş donanımlı, zengin şiirler bunlar. Kalbimizi tutup okumaya devam edeceğiz Kemal Sayar'ı...

31 Ocak 2013

Şairlerin daktilosu, şiir defteri ve tütün kağıdı var mı hâlâ bilgisayar zımbırtısı çıkmalı?

Ah efendim ben ki yoksul bir adamdım,
Derdi yok saydılar! Tuhaf değil mi?